

A Szegedi Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság Szegeden, 2014. június 11. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A kiskorú veszélyeztetésének büntette miatt **a vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék mint másodfokú bíróság** 2014. február 10. napján kihirdetett **3.Bf.856/2013/5. számú ítéletét m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

A vádlott

b ű n ű s :

kiskorú veszélyeztetésének büntetében (Btk. 208. § (1) bekezdés).

Ezért a vádlottat 2 (kettő) év szabadságvesztésre és 3 (három) év közügyektől eltiltásra

í t é l i .

A szabadságvesztést börtönben rendeli végrehajtani.

A vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

A Csongrád Megyei Bíróság 2.B.374/2005/16. számú ítéletével kiszabott 2 (kettő) év börtön végrehajtását elrendeli.

Kötelezi a vádlottat 107.564,- (százhétezer-ötszázhatvannégy) forint bűnügyi költség megfizetésére a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívására az államnak.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A Szegedi Járásbíróság a 2013. április 23. napján kihirdetett 27.B.1197/2012/24. számú ítéletével a vádlottat kiskorú veszélyeztetésének büntette miatt 2 év börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Elrendelte a Csongrád Megyei Bíróság 2.B.374/2005/16. számú ítéletével kiszabott 2 év börtön végrehajtását. Kötelezte a vádlottat 107.564- forint büntügyi költség megfizetésére.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott és a védő jelentettek be fellebbezést felmentés érdekében.

A Szegedi Törvényszék a 2014. február 10. napján kihirdetett 3.Bf.856/2013/5. számú ítéletével az első fokú ítéletet megváltoztatta és a vádlottat a kiskorú veszélyeztetésének büntette miatt emelt vád alól felmentette. Megállapította, hogy a felmerült büntügyi költséget az állam viseli.

A másodfokú bíróság ítélete ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére a másodfokú ítélet megalapozatlansága miatt, annak megváltoztatása, a vádlott bűnösségének megállapítása és büntetés kiszabása végett.

A fellebbviteli főügyészség az ügyészi fellebbezést azzal a módosítással tartotta fenn, hogy a vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását indítványozta.

Az ítélőtábla az ügyész módosított fellebbezését alaposnak ítélte.

A harmadfokú bíróság a Be. 387. § (1) bekezdése alapján a másodfokú ítéletet és az azt megelőző első- és másodfokú eljárást, míg a (2) bekezdés alapján az ítélet minden rendelkezését felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az első- és másodfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le.

Az első fokon eljáró Szegedi Járásbíróság hiánytalan és megalapozott tényállást állapított meg, azt a másodfokon eljáró Szegedi Törvényszék csupán a vádlott személyi körülményei tekintetében egészítette ki. Az első fokú ítélet tényállását a másodfokú bíróság is elfogadta, mely tényállást az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésével állapította meg, attól eltérő tényállás megállapítására ezért a másodfokú eljárásban nem is kerülhetett sor.

A másodfokú bíróság jogi álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott büntetőjogi felelősségét megállapította, mert nem bizonyítható, hogy a vádlott magatartása elérte a büntethetőség fokát, valamint az sem, hogy a gyermek testi, érzelmi, értelmi vagy erkölcsi fejlődésének konkrét, közvetlen veszélyeztetettsége

Bhar.I.169/2014/3.

alakult ki, mert a szakvélemény is csak absztrakt és távoli következményeket fogalmazott meg. Ezért a vádlottat bizonyítékok hiánya okából felmentette.

A harmadfokú bíróság álláspontja szerint a másodfokú bíróság ezen jogi álláspontja téves.

Szükségtelenül utalt a törvényszék a szülők megromlott kapcsolatára, a láthatással kapcsolatos problémákra és a házastársak közötti jó viszony fenntartásával kapcsolatos kötelezettségekre, mert ez a vád tárgyát nem képezte és nem része az első fokú ítélet tényállásának sem.

A fentiekén túl irreleváns a másodfokú bíróságnak a kialakult bírói gyakorlatra történő hivatkozása is, hiszen a hivatkozott ügyben (BH 1992. évi 623. számú jogeset) közel három év alatt három esetben került sor a gyerekkorú sértett bántalmazására, de mindhárom esetben a gyermeknek az általános nevelési elvek szerint is igen negatív magatartása motiválta a vádlott cselekményét, mivel belelőkte kisebb testvérét az üvegbe, a szüleit megtévesztve azok engedélye nélkül, felügyelet nélkül kerékpározott a Duna parton, és önkényesen átjavította az ellenőrzőkönyvbe beírt érdemjegyeket. A jelen ügyben azonban nem eseti bántalmazásról van szó.

Így a fentieket az ítéletábra a másodfokú ítélet jogi indokolásából mellőzte.

Az irányadó tényállás szerint a vádlott megfelelő indok nélkül két éven át a sértettet rendszeresen bántalmazta, mely hetente több alkalommal történő pofonütést, havi rendszerességgel komolyabb, percekig tartó bántalmazást, hajhúzást, földre rántást, testszerte ütlegelést, alkalmanként a sértett fejének falba verését jelentette.

A gyermekvédelemről és gyámügyi igazgatásról szóló 1997. évi XXXI. törvény 2005. január 1. óta hatályban lévő 6. § (5) bekezdése a gyermek bármilyen bántalmazását, testi fenyegetését tilalmazza.

Az ítéletábra álláspontja szerint a vádlott magatartása messze túlmutat a szülői fegyelmezői jogkörön, az nem esetleges és okkal történő bántalmazását jelentette a sértettnek, hanem egy 2 éven át tartó folyamat volt, mely a lelki terroron túl testi fenyegetésben nyilvánult meg.

Nyilvánvaló, hogy a vádlott által kifejtett lelki terror eredménye mutatkozott meg a sértettnél kimutatható teljesítménykényszerben.

A sértett elköltözésének időpontjában, azaz 2011. március 10-én hatályban lévő Btk.

szerint a kiskorú veszélyeztetése akkor valósul meg, ha a kiskorú nevelésére köteles személy, e feladatából folyó kötelességét súlyosan megszegi, és ezzel a kiskorú testi, értelmi, vagy erkölcsi fejlődését veszélyezteti.

Az elkövetéskori magatartása pontos meghatározásának azért van jelentősége, mert az elbíráláskor hatályban lévő Btk. már az érzelmi fejlődés veszélyeztetését is tartalmazza és erre a másodfokú bíróság ítélete is hivatkozott a másodfokú határozat 3. oldal 4. bekezdésében.

Annak megállapítása, hogy történt-e súlyos kötelességszegés és ez a sértettet veszélyeztette-e, a jogi értékelés során a bíróság feladata akkor is, ha ennek vizsgálatához szakértő bevonása szükséges.

A harmadfokú bíróság álláspontja szerint a két éven át tartó folyamatos, gyakran ok nélküli bántalmazás a szülői kötelesség súlyos megszegésének minősül, és az hogy ez a sértett erkölcsi fejlődését veszélyeztette, szintén megállapítható.

A szakértő a másodfokú ítéletben írtakkal ellentétben azt állapította meg, hogy a vádlott fizikailag és lelkileg bántalmazó viselkedése súlyos mértékben károsította a sértett személyiségfejlődését, az számára lelki traumát okozott, a sértett pszichés traumán esett át és ez a kiskorú értékrendjét, lelki fejlődését veszélyeztette.

A sértett erkölcsi fejlődését tehát konkrétan és közvetlenül veszélyeztette a vádlott magatartása, és a veszélyeztetettséget egyébként mindig a sértett oldaláról kell vizsgálni.

Az, hogy felnőttként a sértettnek lesz-e problémája a kapcsolataiban, valóban csak feltételezés, ez azonban már nem a veszélyeztetés, hanem az azon túl beálló káros következmény, a vádlott veszélyeztető magatartásának az esetleges következménye.

A kiskorú veszélyeztetésének büntette azonban veszélyeztető bűncselekmény. A káros következmény tényleges létrejötte nem feltétele a bűncselekmény megvalósulásának, az csupán súlyosító körülmény lenne. A veszélyeztetés, mint eredmény bekövetkezése pedig kétséget kizáróan megállapítható.

Mindezekre figyelemmel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság büntetőjogi álláspontját osztotta.

A harmadfokú bíróság vizsgálta, hogy az elkövetéskori vagy az elbíráláskori törvényt kell-e alkalmazni.

Az elbíráláskori hatályban lévő Btk. tényállása már az érzelmi fejlődés

veszélyeztetését is tartalmazza.

Bhar.I.169/2014/3.

Figyelemmel arra, hogy a vádlott cselekménye az elkövetéskor és az elbíráláskor hatályban lévő törvény szerint is a sértett erkölcsi fejlődését veszélyeztette, így büntetőjogi felelőssége mindkét törvény szerint megállapítható.

A büntetési tétel is azonos a két törvényben és a büntetés kiszabása során mindkét törvény szerint a középérték az irányadó.

Ugyanakkor a feltételes szabadságra vonatkozó enyhébb szabályokra figyelemmel, az elbíráláskori törvény tesz lehetővé összhatásában kedvezőbb elbírálást, ezért az ítélőtábla azt alkalmazta.

Erre figyelemmel a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. (2012. évi C. törvény) 208. § (1) bekezdésébe ütköző, aszerint minősülő és büntetendő kiskorú veszélyeztetésének büntetében.

A büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülményeken túl súlyosítóként értékelte az ítélőtábla, hogy a vádlott cselekményét huzamosabb ideig valósította meg.

A bűncselekmény büntetési tétele 1-5 évig terjedő szabadságvesztés büntetés, amelynek középértéke 3 év. A felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatti elkövetésre figyelemmel a vádlottal szemben más büntetés, mint végrehajtandó szabadságvesztés, szóba sem jöhet.

A jelentős időmúlásra és arra is figyelemmel, hogy a sértett időközben az édesapjánál került elhelyezésre, így a bűncselekményt lehetővé tevő szituáció megszűnt, indokolt a középértéktől a vádlott javára eltérni. Ezért az ítélőtábla a vádlottat két év szabadságvesztésre ítélte, figyelemmel a Btk. 80. § (1) és (2) bekezdésére, és a Btk. 35. § (1) bekezdésére.

A szabadságvesztést a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján börtönben rendelte végrehajtani.

A cselekmény jellegére, a vádlott előéletére figyelemmel méltatlannak ítélte a közügyek gyakorlásában való részvételre, ezért 3 évre eltiltotta azok gyakorlásától a Btk. 61. § (1) bekezdés és 62. § (1) bekezdése alapján.

A Btk. 38. § (1) bekezdése és (2) bekezdés a) pontja alapján megállapította, hogy a

vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlott a terhére megállapított bűncselekményt felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt követte el, ezért az ítélőtábla a Btk. 87. § b) pontja alapján a Csongrád Megyei Bíróság 2.B.374/2005/16. számú ítéletével kiszabott 2 év börtön végrehajtását elrendelte.

A Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélőtábla az ügyész fellebbezését alaposnak ítélve, a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 398. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta.

Szeged, 2014. június 11.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

Sefta Márta dr. sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Cserhádi Ágota sk.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélőtábla Bhar.I.169/2014/3. számú ítélete a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2014. június 11.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke